

Dagar av regn

av: K.J. Andersson

Femte dagen med regn. Men till helgen har de lovat att det ska spricka upp. Mathias låg på altanen och såg ut över det som varit en gräsmatta, för varje dag mer likt en ökenstepp. Om han tittade riktigt noga tyckte han sig kunna se vattenmolekylerna sippra upp från den torra jorden. Dammiga sprickor prydde marken och fick honom att vilja smörja in den i hudkräm.

Markmolnen – ingen kallade det dimma längre – flöt behagligt runt på någon meters höjd och inneslöt världen i sockervaddsfloff. Det hade varit idylliskt fram tills att den strida strömmen av regndroppar börjat strila upp från molnkroppen, genom stratosfären och ut i den isande rymden. Och när det väl börjat ville det inte sluta.

På teve fastslog forskarna att det inte var något att oroa sig för, eftersom vatten inte kunde falla uppåt. Tekniskt omöjligt sa de, kan inte hända. Men snart var Jorden tömd på vätska.

Torra grässtrån virvlade förbi under den svävande vattenmassan. Utan molnens skyddande tak hade hela världen stått i brand. Mathias kastade en sten mot molnkroppen. Han tyckte att han borde belönats med ett *plopp*, eller åtminstone ett spiralformat hål som visade att han påverkat det flygande vattnet, men stenen bara föll obehindrat rakt igenom och landade glänsande blöt på den ökentorra marken.

Stenar består inte av vatten, tänkte han och plockade upp en ny och vägde den i handen, därför flyter de inte. Men människan består av vatten. I samma stund han tänkte tanken kände han hur kroppen långsamt lyfte från altanens lärkträ och flöt fritt i luften. Sakta slöts han in i molnets skyddande massa som skärmade av sinnen. Stenen kändes allt tyngre i hans hand. Han lät den vandra mellan fingrarna, som ned för en trappa, tills den slutligen föll ur sikte. Under honom svarade trägolvet med ett *plonk* till avsked.

Genast tog han fart uppåt. När han lämnade molnmassan slog han följe med droppar i regnbågens alla färger, skimrande upplysta av den strålande solen. Här och var kunde han se flaggstänger och kraftledningar sticka upp ur markmolnen, de enda tecknen på civilisationen nedanför. Regndropparna steg snabbare än Mathias, och fick honom att vända blicken uppåt. Dropparna slog stillsamt i hans bakhuvud och rann längs kinderna. De samlades i hängande pölar på näsan och hakan innan de långsamt föll tungt framför honom. Näsan retades att nysa och skapa en glittrande skur av mikrodroppar som ledde honom mot evigheten.